

Magyar zarándokúton kerékpárral.... (írta: Bárdos Emőke)

Előszó

Vágyakozás...

az ember fia/lánya mindig vágyakozik valamire. Többnyire tárgyakra, kézzel fogható dolgokra, amikről azt gondoljuk, ha megszerezzük boldogabbak leszünk. Aztán amikor ott van, kézzel foghatóan, akkor nem érted, hogy most miért nem vagy boldog? Ezt akartad? Megkaptad! Örülj mááár... és nem. Aztán olvasol, nézelődsz, hallasz ezt azt, hogy a boldogság benned van. (???) Találkozol "okos" emberekkel, tanítókkal, tőlük is hallod, hogy itt és most van, ma veted el jövőd magjait, a gondolataid, szavaid által alakítod a SAJÁT életed stb. stb. Eleinte ezekkel nem tudsz mit kezdeni, nem érted a valódi jelentésüket, de aztán ahogy egyre többet hallod, beléd ivódik MINDEN SZÓ és egyszer csak értelmet nyer ott legbelül. És újra vágyakozol, de most már arra, hogy még jobban érts, még többet tudj, MAGADRÓL.

Bennem is felébredt a vágy, hogy útra keljek. Tettem lépéseket érte én is, mert ugye az elindulás mindig egy első lépéssel kezdődik. Többször is útra keltem már és valahogy mindig az a bizonyos első lépés volt a nehéz. Mintha ólom lenne rajtad, benned és húzna vissza. "Mmm, majd holnap!" És mennyi holnap van?! De mi van a MA-val? Mi lenne, ha MA lépnék egyet? És léptem, egy hatalmasat, elindultam azon az úton, ahol épp köd volt, az orromig sem láttam. Az emelkedőn alig tudtam feltekerni, levegő után kapkodtam, viszont sütött a nap a hegytetőn. Az öröm ott volt, hogy innen könnyebb a tovább, hiszen lejt az út. De megtapasztalod, hogy a tehetetlen száguldás elvisz olyan dolgok mellett, ami csak ott van, akkor, abban a pillanatban és te elrohantál mellette... És így vagyunk ezzel számtalanszor az életünk során. Mi a normális sebesség? Ki tudja? Talán mindenki saját maga a maga tempójában tapasztalja meg. Én is így tettem. Egy újabb ÚT során. A küzdelem értelmetlen, mind hegynek fel, mind a lejtőn lefelé. Éld át, fogadd el, még ha kimerítő és fárasztó is. Minél inkább küzdesz ellene, annál terhesebb.

Ha viszont megleled a saját tempódat, amit minden körülmények között tartani tudsz, csodás utazásban lesz részed. Felfedezed a való világot körülötted, hogy igenis nyílnak a virágok, amiket poroznak a méhek, a mezőn legelésznek a lovak, a szellő kellemesen simogat a tűző napsütésben, amikor sehol egy árnyék és tikkasztó a hőség, egy felhő a semmiből mégis föléd kerül és elkísér egy darabon.

Egy -egy állomásra érve EMBEREK fogadnak, valódi szeretettel és tisztelettel, együttérzéssel, figyelemmel. Megszereted őket egy pillanat alatt, pedig lehet, hogy soha többé nem találkoztok, de a szívedben ott maradnak örökké és szeretettel gondolsz rájuk, hiszen a találkozás pillanatában adtunk egymásnak! Azt, amire ott, akkor éppen mindnyájunknak szüksége volt.

Rengeteg tapasztalatot szerzel, amit egy következő hasonló helyzetben már tudatosan alkalmazol és büszke vagy bölcsességedre.

Minden értelmet nyer előbb-utóbb, még a sokadik aznapi elázás a csendes esőben, a defekt is, hiszen másnap szembesülsz a vihar okozta károkkal és a sártengerrel ott ahova "késve" értél. Ekkor tudod megköszönni a bosszúságokat és rájössz, hogy ez az utazás egy kaland, ne vedd már olyan komolyan. A nap kisüt újra és emelkedő-lejtő nélküli útszakasz is van, de mikor történik már valami?

Egy idő után felveszed a ritmust, megszokod a JELEN létet, mert mindig történik valami csak észre kell vened. Minden ott van előtted (az erdei szeder, amikor épp gyümölcsre vágysz, a sarki közért, amikor túró rudít ennél, a kompresszor, amikor levegő kell... stb.) csak végre LÁSS!!!!
Amikor elindulsz egy úton, legyen bármilyen hosszú is az (években vagy km-ben mérve) nem látod a célt, csak tudod, hogy valahol ott van. Haladsz rajta és egy idő után már nem a célbaérés a lényeges, hanem a hogyan. Megéled azt, amiben benne vagy, vagy hagyod elmenni?
Én megéletem, megtanultam megélni és amikor leültem, hogy leírjam, újra megéletem.
Kívánom, hogy mindenki élje meg a maga útját, akár a Magyar zarándokúton is.

A valódi készülődés

Megfogalmazódott, hogy igen elindulunk a Magyar zarándokúton, ha a spanyol El Caminora most épp nem is futotta. kb. 420 km az információs oldal szerint, ez gyalog 18-22 nap alatt megtehető. De mi bicajjal mennék, ha már van és kerekezni jó! Ezt megtapasztaltuk egy próbaúton a Velencei tó körül. Különösebb edzettség nélkül pár óra alatt meg volt a 42 km. Ezt alapul véve kezdtünk kalkulálni, hogy akkor a 420-at mennyi idő alatt lehetne erőfeszítés nélkül végig járni. 10 nap? ááá, az sok.... A végpontok ugye Esztergom és Máriagyűd. A márciusban is hivatalossá tett Magyar zarándokút tervei szerint gyalogösvényekre, erdei utakra, patak partokra és stb. helyekre mutatnak a sárga nyilak. oóóó.. ott a bicaj nem mindenhol megy el, hiába túra kerékpár. Neki ültünk az én Gyurimmal és interneten az útvonaltervezők segítségével, amiknél van választási lehetőség, mivel szeretnél utazni,(mi kerékpárral természetesen :-)), neki láttunk a tervezésnek. Hogyan is tudnánk az adott településeket érintve, de nem túl forgalmas főútvonalon, de nem is nagy kerülőket téve az alsóbbrendű utakon, zarándokolni. Nem mondom, hogy túl egyszerű volt, de azért összeállt a kép és a térkép is. Kitűztük az indulási időpontot, amit az érkezési dátum határozott meg. Aug. 7-én Pécsen kell lennünk, bármi van! Gyurim aikido mesterének mester vizsgája van, amin ott a helyünk. Tehát a napi távok megvoltak, visszaszámlálás, július 30. -án startolunk. Még némi módosítást is beletettünk, hogy a Pilist bevállaljuk az első pár napban felfelé, de a Mecseket valahogy kihagynánk. Az alternatív útvonalak közül választottunk így a vége nekünk másképp alakul majd, de most itt az elején mondjam el? Hát, nem :-D

Megosztottuk a feladatokat, na nem ültünk neki megbeszélni, hogy ki mit és miért, hanem úgy magától kialakult, ahogy ez már csak úgy köztünk lenni szokott. Gyuri a kerékpárokat nézte át, féket cserélt, váltót állított, olajozott, csomagtartót szerelt fel és a kosaramat előre, mert az olyan csajos és reméljük hasznos is lesz. Én a térkép nyomtatást intéztem, füzetbe ragasztottam napi bontásban, (olyan itiner félet csináltam) lebeszéltem a zarándokszállásokat.

Beszereztük a hasznosnak vélt dolgokat, annak a felét mégsem csomagoltuk el, mert ,hogy úgysem kell, minek cipeljük, felesleges helyet foglal. Ruhát is csak keveset, mert majd inkább mosunk, kézzel, valahol és szappannal. Félre kellett tennem a szokásos csomagoláskor előtörő női éneket, ezt is, ezt is, mert hátha... Nincs hátha! Ha mégis van, max beszerezzük útközben. Egy alkalom miatt nem cipeljük 9 napig. A saját korlátaimat leküzdeni és még el sem indultunk! Hm, ez a kihívás.

Vonatjegyeket megvettük jó előre. Ja! Mert, hogy innen Budapestről, ahonnan mi indulnánk, el kell jutni Esztergomra, mert a "valódi" start onnan van. Aztán Pécsről is haza kell érnünk valahogy és leginkább az intercity a megfelelő eszköz erre.

Izgalommal teli napok voltak az indulás előtti napok, még jó hogy mindketten szabit vettünk ki. Így csiszoltuk tökéletesre - akkor még azt hittük- a zárándoklatunk minden mozzanatát.

Utolsó estére hagytuk a pakolást és egy ismerősöm jó tanácsa és gyakorlati tapasztalata szerint, hogy a csomagból vegyél ki mindennap kettő dolgot, erre a napra maradt. És tényleg! Még mindig tudunk létrehozni egy -ez sem kell- kupacot. És végül egy-egy kellemes 7-8 kg-os pakkunk lett. Ezt még este rögzítettük a bicajokra, hogy reggel annyival is tovább alhatunk. ;-D Kulacsok megtöltve vízzel, benne a vitaminkészítmény, hogy az utánpótlás biztosított legyen. Még egy látványsekkolás, ránézésre minden OK, reggel 6-kor csörögget az óra. Megmondom őszintén, hogy még elalvás előtt rám jött egy kis izgulás, olyan gyerekkori fajta. Amikor tudod, hogy holnap NAGY nap lesz és már alig várod, hogy történjenek a dolgok! Azért megnyugtató elárulom, hogy sikerült elaludnom... :-)

--:--

folyt köv. az első nappal, a július 30-án történekekkel, amiből kiderül, hogy verekedtük át magunkat a Pilis - hg-en. Miért is félelmetes a lejtőn lefelé menni, amikor mindenki azt hiszi ez a legjobb dolog bringázás közben? És egyéb élmények.

1. nap: július 30.

... és az óra csörgött. Na jó, nem az óra, hanem a modern világban élve a telefon ébresztője. :-) és valahogy mindenféle álomosság nélkül pattantunk fel. Rutinból kávéfőzés, felöltözés, melegen, mert hideg van kinn. Brrr... Na jó, még belefér, hiszen csak 6 óra van. Az előrejelzés szerint kellemes idő várható a héten, pont biciklizéshez való.

De most még pulóver és hosszúnadrág kell. Útra készen állunk, bicajok felnyergelve, iratok megvannak, amit lehet, konnektorból kihúzni, mert hát mégiscsak 9 napig távol leszünk és fő a biztonság. Kulcsok, zárunk, kitoljuk a bringákat a garázból és tulajdonképpen indulhatunk is. Az Újpesti vasútállomás csak 5 km, innen indul a vonat Esztergomba, kb. 1 óra az út. Szóval eljött a nagy nap. A kapu előtt nagy levegő és megpróbálok nem Máriagyúdre gondolni és a jövő vasárnapra, hanem csak a mai távra.

Kellemes reggeli bemelegítés a pályaudvarig, jó korán kiértünk, még kb. fél óra mire jön a vonatunk. Nem baj várunk, csak huzat ne lenne. Süvít a szél keresztül - kasul, állunk a nyitott peronon, szombat reggel lévén nincs túl nagy tömeg. Összebújunk melegedni egy kicsit. Hm... ez jó!!!!

Aztán begördül a kis piros Siemens kigyó, erre könnyű bringával felszállni, mert csak be kell tolni. Megkeressük a kerékpárszállításra kijelölt helyet, ez a felhajtott ülések előtt van és biztonsági öv is van, hogy rögzíthesd a járgányt! Csúcs! Többnyire piacról és piacra tartók utaznak és néhány magunkfajta bringás. Van ,aki méregeti a felszerelésünket, van, aki rá se néz. Persze, mert nem tudja, hogy mi áll előttünk. De lehet, hogy mi sem? :-) A kalauz napi

rutinossággal ellenőriz, a bennünk lévő izgalom őt sem érinti meg.

A nap kisüt és már melegít is mire megérkezünk. Kigurulunk az állomás elé, feltérképezzük a helyzetet, meg van az irány, INDULÁS! 34 km vár ránk, át a Pilisen Pilisszentivánig.

Kitekerünk a városból a főúton, mert nincs nagy forgalom és nincs kedvünk a mellékutcákban tekergőzni. Már az elején módosítunk? Nahát! Jó lesz ez!?

Aki járt már erre, ismeri a táj szépségeit, aki nem, az tervezze be. Megéri. Dimbes - dombos útszakasz, a távolban a hegyvonulat, a közelben a nyíló mezei virágok. A nap már tényleg melegen süt, a pulcsi lekerül. Én a kis kosárkámba hajítom, férfiember kosár híján a derekára köti. Egyre csak gyönyörködök a hol előttem, hol jobbról, hol balról felbukkanó magas hegyben. Nem is sejtve ill. fel nem fogva, hogy épp felé tartok. Aztán egyre több a fa az útszélén, és arra eszméltem, hogy beértünk az erdőbe. De gyönyörű! A reggeli nap átsüt a fák között és biztosan láttatok már ilyet Ti is, ahogy megvilágítja a fák alatti gyalogutat. Mint a mesében. De hoppá, mi ez? Mintha nehezebben menne a tekerés. Egyenes az út, nem is látom az emelkedőt még. Ja, persze! Ha visszánézek, simán látszik, hogy arra lejt. Szóval ez ilyen?? Azt hiszed, hogy nem, közben mégis? Értem én, jól van, nem csapsz be többet engem, megfogtalak, te ÚT! És megfogtam a kormányt, belekapaszkodtam, megfogtam a pedált és nyomtam, és persze egyre sűrűbben visszaváltottam. És amikor már az 1-es, 1-es állapot volt és már megint vagy még mindig nehéz volt a tekerés, megdöbentem. Na, ez nem viccel. A hosszú nadrág már melegnek bizonyult és az erő is a végére járt. Szégyen vagy nem, leszálltunk és bizony gyalogoltunk és toltunk. A verejték csorgott rólunk de a Pilis továbbra is gyönyörűnek láttatta magát. Úgy ítéltük meg itt az ideje a nadrág cserének, ugyan hűvös volt a levegő a fák között, az erdő mélyén, de ha tekerünk, már pedig még ahogy elnéztük lesz hova felkapaszkodni, akkor melegünk lesz. Szóval inkább csere. Félre álltunk egy erdei útra, a gondosan összekészített, - mindent nejlonba téve az esetleges eső ellen-, csomagunkat megbontottuk, tetejéről előkerültek a rövidebb nadrágok, felváltva mentünk fel a fák közé átöltözni. Persze nem volt olyan egyszerű, mint gondoltuk, mert sár volt, a cipőből meg ki kellett bújni, mert a nadrág szárán nem fért át, meg hát sáros ismegoldás: nejlon táska, erre léptünk zoknival, a cipő mellette a sárban. Micsoda praktikák! Viszont kellemesebb volt már a vékonyabb, rövidebb pamut nadrágban tekerni. Mert ugye azt folytatni kellett. Az első kifulladás meg volt! Olyan szakasz következett, hogy megint tudtunk tekerni, alacsony fokozaton ugyan, de még sem gyalog, tolvaa a bringákat. De megint egyre nehezebb volt nyomni a pedált és megint azt láttuk, hogy nincs is emelkedő, csak amikor visszánéztünk szembesültünk, hogy DE IGEN, ez egy szivatós, egyenesnek tűnő, hosszan elnyúló kaptató!!!! Újra egy kis tolás és megállás a második kifulladás után. Felérve a hegytetőre fenséges kilátás volt a környékre, meg is álltunk egy napos helyen, -itt nem voltak fák- fotózni és Gyuri felmászott a domboldalra almát szedni. A reggeli kávé kívül még semmit nem vettünk magunkhoz, így jól esett egy kis vadon termő alma. :-)

A folytatásban váltakozott a kicsit tekerés, sokat tolás, a húúúú és uhhh érzések. Az izzadás, ha megállunk a szélben fázunk, de pihenés nélkül nem megy tovább..... Valahogy azt hittük, hogy a csúcstól mindig odébb húzzák és sosem érünk oda. A harmadik kifulladás és a negyedik és a nem számoltam tovább. Azután volt az a pont, amikor már végképp feladtuk a tekerést. Számunkra a csomagokkal terhelt bringával lehetetlen feladat volt. 7 km-en át toltuk felfelé az átlagsebességünk 4-5 km/h volt, tekeréssel 6-7 lett volna. Időben nem sok a veszteség! Egy hajtútkanyar előtt ledermedve álltunk meg és néztünk felfelé, hogy ez nem lehet igaz, hogy még mindig van feljebb, de hová? Már csak az eget látjuk? Eltévedtünk volna

és úrhajósként egy égi pályára lőttük ki magunkat? A szembe jövő Tour de France-os hozta a valóságos hírt, MÁR CSAK 1 km! Alleluja! El nem tudom mondani, milyen boldogság hormon halmaz szabadult fel bennem. És tényleg! A Dobogókői elágazáshoz érve megpihentünk és tudtuk, hogy innen már csak lefelé megyünk. Végre! Neki is indultunk és valóban lejtő volt, na de mekkoraaaaaaa. A bringa megindult és 38,5 km/h száguldott. A bicaj hátsó része beremegett (a teher miatt) a kormány inog én meg kb. frászt kapok. Gyuri ment elől, fékeztetett, amivel én is próbálkoztam, de legtöbbször az az érzésem volt, hogy hiába. Minimális lassulás, a kezem majd szétszakad, mert behúzza kellene tartani a fékkart, de nem bírirom! Többször majdnem Gyuriba rohanok. Az érzés: halálfélelem. Láttam magam mindenféle elborzasztó állapotban, inkább nem is részletezném. Kiabáltam "álljunk meeeeg!" Na, ne merre számítottam a milyen jó lefelé menni helyzetben. Átnéztük a fékeket, semmi bajuk fogniuk kéne .. némi állítgatás után muszáj volt tovább menni. Az első CBA-ig. Déli 1 ó körül járt és ma még nem ettünk. Gyuri vadászata: barack, paradicsom, sajt, joghurt, magos kenyér. A közeli parkban félárnyékban, mert a nap hol sütött, hol nem és felhősödött is, megebédreggeliztünk. A félelem okozta ijedtségemet oldotta az elfogyasztott finomságok élvezete. Láttam Gyurin, hogy a pánikom őt sem hagyja nyugodni. Előkapta a szerszámokat és állított ismét a féken. Csúcs, hogy így ért hozzá! A padon ülve és nézve őt, jött a gondolat, hogy hú, azért ez tényleg komoly túra lesz Közben mezbe öltözött versenybringások suhantak el. (csomag nélkül könnyű) Fáradt voltam!! Jót ücsörögtem ott a padon és a felhőkkel próbáltam kommunikálni, hogy ebből eső eshet, de máshol. Muszáj indulni, van még kb 15 km. Bízva abban, hogy a nehezét letudtuk nyeregbe pattantunk és nosza rajta legyünk túl a mai napon. De továbbra is a Pilisben vagyunk, tehát dimbek-dombok maradtak. De már a megmászható szintűek. Még egy komolyabb lejtőbe belefutottunk, Pilsszentlászlón, ahol is leszálltam a bringáról, bementem a járdára és toltam, lefelé. Vicces nem? Annyira fáj a kezem a fékkart tartástól, hogy nem bírtam. Gyuri persze legurult és akkor vette észre, hogy lemaradtam, aztán frászt kapott hogy hová lettem. A mai napon is szembesültem az örök igazsággal, éppen az nem jó ami van! Ilyenek vagyunk no!

Beértünk végre Pilisvörösvárra, telefonáltunk a Szentiváni szállásra, hogy hamarosan érkezünk (Mert ez sajna a kezdetlegesség miatt így van. Hiába a kijelölt zárandokszállás még tömegek nem járnak az úton, hogy a személyzet készenlétben álljon.) A sparnál még megálltunk a holnapi vízkészletet beszerezni, meg némi reggelinek valót is és jajj, egy szappant is, hisz majd mosni kell és pont azt nem csomagoltunk. Érdeklődünk, hogy jutunk el legegyszerűbben P-szentivánra és sajnos a főútvonal a legjobb választás, hogy ne függőlegesen kelljen megint tekerni. A sajnos a forgalom miatt van, de erről majd később. Végre toronyiránt vagyunk, szó szerint. Templom meg van, csakis mellette lehet a plébánia, ahol alszunk 1500 Ft/fő árért. Baráti, nagyjából mindenhol ennyi.

Kedves hölgy fogad, megmutatja az épület, a kertet. gyönyörű, gondozott, karbantartott minden. Megkapjuk első pecsétünket a zárandok útleveleinkbe, mert, hogy ennyire komoly dolog ám. Jó helyünk lesz. A konyhát használhatjuk, teának és kávénak valót is találunk. Egy életmentő kávé készíti Gyuri és lerogyunk a folyosó kanapéjára. Megérkeztünk! Ujjj. Gyors zuhany, mert az ránk fér és elő a fűzetkéssel, naplóírás következik. Ezt még otthon eldöntöttük, hogy külön-külön dokumentáljuk a napi eseményeket, megéléseket. Hátha egyszer még sokat ér. :-D

Felöltöztünk újra melegen, mert estére hűvös lett és vacsi után indultunk. Nem messze a horgász tó mellett akadtunk a Csali-csárdára, hát benéztünk. Hangulatos kis helynek látszott,

közvetlen a tó partján. Ha nem lett volna hideg a teraszon nagyon romantikus lett volna, de meleg nyári este híján a "bent" is jó volt. A menü: Vadragu leves, Gundel palacsinta, és vörösbor. Mindhárom jól esett, vérré vált! A visszafelé séta közben még egy fagy lecsúszott Gyurinak, nézelődtünk, fotóztunk a főtéren.

A reggeli induláshoz előkészültünk, hogy csak menni kelljen és jó éjszakát!

folyt. köv. aug.1-vel a második nappal, amiből kiderül, hogy már megint semmi nem az aminek látszik és miért tök jó fej a szigetszentmiklósi pék?

2. nap, július 31.

.....a reggeli ébredés nem esett jól, az eső viszont annál inkább. :-S Jajj! Ne! Esőben biciklizni, amikor én utálok elázni?!?!?! Nem, ez nem történhet meg velem. ---gondolatok forogtam a fejemben, miközben próbáltam az éjszaka összetört csontjaimat a helyére rakosgatni. Ugyanis az ágy olyan puha volt, hogy amikor Gyuri megmozdult én is vele együtt. Ez adott esetben akár nem is lehet probléma, de nem adott eset volt. :-D A fárasztó első nap után egy pihentető alvás jobb lett volna az éjszakai hullámvasutazás helyett. Szóval fáj minden porcikám és az eső esik. Szép egy nap lesz és vár ránk 43 km Szigetszentmiklósig. A letargikus hangulaton egy jó kávé és némi finom falat reggeli talán segíthet. Végül is esővédő ruhánk van, ezért vettük, a fáradság... az meg majd elmúlik. A kávé elkészült, a tegnap beszerzett reggelinek való sajt és kenyér van mellé. Csendesen majszolgatjuk és közben a teremítő erőmmel jó időért esedezem és a hallgatásból ítélve, nemcsak én.

A tegnap este gondosan összekészített csomagunk megbontására kényszerülünk, hiszen az esővédő kabátot és nadrágot elő kell szedni és hűvös is van, hosszú nadrág kell és pulcsi is. Mindez kb. harmadik nekifutásra sikerült. Mindent továbbra is nejlomba tettünk és úgy vissza a táskába, mert a száraz ruha jól jöhet még. Nyergelünk! Ez különös szertartása lesz a reggeleknek, úgy érzem. Nekem van egy kicsit nehezebb dolgom, mert nem ráakasztós biciklis táskám van, hanem ide-oda kötözgetős, fűzőgetős. Gyuri segítene, de úgy vélem ez az én feladatomban kell, hogy legyen. Elsőre nem is olyan rossz a részidő. Táska fenn, a hálósák ezek tetejére gumipókkal rögzítve, a láthatósági mellénnyel együtt. Az fontos! Bár most a sárga esőkabát elég láthatóságot fog biztosítani. Útra készen állunk, vendéglátónk aggódva néz ránk és az időjárásra, aztán takarítani indul. És jajj! Az izgalmak okozta feszültség miatt a szükség még elszólít, de már a mosdó fertőtleníttve, felmosva, várja az új vendégeket. Kérdőn nézek a hölgyre, aki csak mosolyog és biztat, hogy csak nyugodtan. Hhu, köszönöm- volt az érzés.

Jó érzéssel a szívünkben hagyjuk el az első Zarándokszállásunkat. nyugalom és szeretet vett minket itt körbe, valahogy a falakból is ez áradt.

Irány Solymár és Budapesten át a következő állomásig. Az eső már éppen hogy csak csöpög. Megállapítjuk, hogy az esőkabát még sem kell. A hevederek alá csúsztatjuk, nagyon mélyre nem akarjuk tenni, látva a sok szürke felhőt, ebből még bármi lehet. De addig is Hejehuja! örvendezés, a kérés meghallgattatott!

Elindultunk végre és hamarosan a pulóver is lekerül, mert Solymár felé a kellemes bicikliúton haladva azért még némi emelkedőbe belefutunk és mire felérünk nem fázunk. a borús és továbbra is hűvös idő ellenére. Egy helyen újra tolásra kényszerülünk. Na ne már! Azt hittük ez már itt nincs... Nem ennek látszott. A szél csípősen fúj! Brrrr..... Pulcsi vissza, mert a lejtőn

lefelé a menetszél meg deresre hűt minket. Megfordul ismét a fejemben, hogy tényleg ezt akartam? És a jópofának tűnő biciklizésből kényszeredett, küszködős, morgótúra lett! Nem, ez így sehogy nem jó, de mit csináljak, ha utálok az esőt és az emelkedőket is és nem szeretek fájni. Kezdem unni magam, az ilyen és ilyenebb nyűglődéseimtől. Talán el kellene fogadnom a helyzetemet?! Változtatni úgysem tudok, na jó legfeljebb egy kicsit, lásd az eső nem esik. :-D Hol a sok önismeretből tanult annyi minden, amit segítségül hívhatnék? Minél jobban harcolsz ellene, annál inkább ott lesz körülötted - cseng a fülemben egy ismerős mondatocská. Persze mindezekről Gyuri mit sem tud, de látva őt, hasonlókkal harcolhat ő is. A méházgatásomból a valóság zökkent ki, szó szerint. A bicikliútnak látszó akadálypálya! Solymár a dimbes-dombos, rendezett, gazdag kisvároska huncut módon képezi ki az arra járó bringásokat kaszkadőrökké. A magamfajta úton lévő örül a kerékpárútnak, hisz nem az autók között kell tekerni, - akik köztudottan nem annyira kedvelik a kétkeréken közlekedő társaikat- és biztonságban érezheti magát és járgányát. Egészen addig, amíg egy kereszteződésnél a járdaszegély miatti szintkülönbség arra nem kényszerít, hogy leszállj, mert ha nem akkor elszállsz. És nem a füves cigitől! :-) Fotót is készítettünk az egyik legbrutálisabb helyen, ahol a 15 cm(!) magas padkáról nem tudtunk biztonsággal le és a túloldalon felugratni. Le kellett szállni és a csomaggal megpakolt bringákat emelgetni kellett. Mi csináltunk? Kimentünk inkább az útra az autók közé. A BKV buszos legalább jó fej volt, átengedett egy kereszteződésben, pedig neki volt elsőbbsége. Háborogtunk, hogy milyen megfontolásból építették a bicikliutakat ebben a városban? Biztonság, vagy csak a pályázaton elnyert pénz elköltése volt a cél? Felhíborodásunknak egy útszéli zöldségesnél vetettünk véget Solymár - Bp. határában egy nagy doboz áfonyával és őszibarackkal. Utunk tervezetésekor, dinnyeszezon lévén, elhatároztuk, hogy napközben igyekszünk keveset enni és inkább valami könnyűt, hogy erőnk ne az emésztésre összpontosuljon. Gondoltuk, hogy a nagy melegben milyen jól esik majd egy hús fa alatt görögdinnyét enni kézzel, amikor könyöködig csorog a dinnyelé.... hm. Ember tervez, isten végez. -tartja a mondás. Dinnye még csak lett volna a zöldségesnél, de a meleg, az az, ami hiányzott. És megint szembesültünk azzal, hogy az előre elképzelt, eltervezett dolgok kezdenek nem megvalósulni. A pillanatnak élj!- szólt a hang a fejemben, fülemben, szívemben, valahol bennem , belül. OKÉ! - mondom én és megettük az áfonyát, meg a barackot. Az eső kicsit cseperészett, továbbra is borús volt és halvány reménye sem látszott egy kis napsütésnek. Még egy gyors telefon anyunak, mert ma van a születésnapja. Érdeklődtek merre járunk éppen és nagyon vigyázzunk magunkra. Bekukkantottunk az erdőbe, mert láttunk egy kövekkel kirakott vájat szerű "utat" . A zöldséges sráctól megtudtuk, hogy a hegyről lezúduló eső elvezetésére építették ezt így ki, mert egy-egy nagyobb zuhi, elöntötte az úttestet. Milyen jó ötlet!?

Elővesszük kis füzetecskémet, hogy megnézzük merre is vezet a kerékpár út beérve pestre. Nagyjából a fejemben van az egész útvonal a sok tervezetés, böngészés miatt, de a helyszíni pontosítás jól szokott jönni. Első u balra, aztán második jobbra, ott már csak egyenesen és aztán még egy két fordulás és egyenesen a Duna parton találjuk magunkat. Ez így megint annyira egyszerűnek látszik.....

Beérünk Húvösvölgybe, meg is van az utca balra, szuper még zebra is van, az átkelés sima ügy. LENNE! De már megint nem az aminek látszik (láttuk, hittük előtte). Olyan meredeken megy az út felfelé, hogy egy pillanatra a fejünk is úgy marad, ahogy a szemünkkel követjük. Hát ezt már nem! Dől ki belőlünk szinte egyszerre, maradunk itt a főúton. Eleget toltuk már a csomaggal terhelt bringákat emelkedőről, emelkedőre, nem kérünk már belőle. Tekertünk tovább az autók között és bízunk benne, hogy valahol be tudunk csatlakozni a "normális" kerékpárútba. És tényleg így történt. Egy naaagy kanyarban lett gyanús (a térképem szerint is), hogy a mellékutcába kell bemenni és az vezet az erdő mellett, ahol már van esélyünk a sporthoz és túrához méltó friss levegőt szívni. Letértünk hát a főútról és még Gyuri az utcanévtáblát kereste, hogy ez az-e aminek látszik, felhívtam Anikót. (Anikó egy kedves régi ismerősből lett jó barát, akinek a közelben van nem rég megnyitott cukrászdája a Húvösvölgyi úton. Lelkünkre kötötte, hogy úgyis ott megyünk el előtte, feltétlen ugorjunk be hozzá egy sütire. Ő megjárta az El Caminot, néhány hasznos tanáccsal látott el minket indulás előtt, többek között a pakolással is. Tanács megfogadva! ;-), köszönjük ezúton is) A telefont felvéve hihetetlen újjongó hangon üdvözölt, amit először nem értettem, aztán rögtön leesett, úton vagyunk, zarándok úton, olyanon, amin már ő is járt (gyalog) és hirtelen sorstársak lettünk. Nagyon jó érzés volt! Egyeztettünk merre járunk, mit készítsen, mit innánk, ennénk? Forró, habos kávét rendeltem. :-) jól fog esni ebben az őszi időben, így a nyár derekán. A tovább utat megleltük, irányba fordultunk, amikor megpillantottuk az útbaigazító táblát, miszerint Tibet 5900 km. Ez jó hír volt számunkra és nagyon hasznos az információ is. Gyors fotó róla, mert hát ez annyira jópofa. Na, jó még egyéb táblák és távolságok is voltak rajta, de hát ilyenek vagyunk emberek, kiszúrjuk mindig leginkább furcsát a sorból.

Szóval végre autómentes útszakasz, a fűzetkémét a kosaramba tettem kinyitva, hogy végre térkép szerint tudjunk haladni. Földúton, gidres-gödrös utcácskákon kerekedünk, a kövek dobálják a bringát, de annyi van, hogy kikerülni képtelenség. Ez a kijelölt kerékpárút? Jól van, nem kezdem előlről, elfogadom. Végére is legalább forgalom és kipufogó gáz nincs, viszont egy jó kis dombocska ott szemben, de egy két visszaváltás és hopp fenn is vagyunk. Hm, nem is volt olyan vészes, mint messziről látszott. Menni fog ez, napról napra könnyebb lesz.

Térkép szerint balra, majd jobbra, és a valóságban is így van. Erdő mellett visz a kiváló kerékpárút tele kutyasétáltatóval, andalgó gyalogossal és a dilemma: csengessek vagy ne? Végül is kerékpárút, vagy csak annak látszik? Ha nem csengetek nem férek el, de kikerülni sem tudom, mert mindkét oldalról sűrű növényzet, ha csengetek megsértődik vajon és hülye biciklis jelzővel a hátamon mehetek tovább? Aki rendszeresen bringázik, ismerős lehet ez az érzés. Az út persze lejtett így folyamatos fékezés is nehezítette a dolgot és végül a csengetés vált be, mert egyébként nem vettek volna észre minket. A reakciók elmaradtak a vártnál, félre húzódtak, ránk mosolyogtak, elnézést kértek. Hjjaj, micsoda változás! Emberi reakciók! Száguldunk tovább elcsomagolva ezeket a tapasztalásokat és egy hirtelen kanyar

után elfogy a kerékpárút. Satu fék! Megállunk és nézünk, hogy ez most hogy is van? Írd és mond, mintha ollóval elvágták volna, nem volt tovább! A térkép szerint már nem tudtuk hol vagyunk, lementünk róla :-D és a jobbra eső mellékutcába befordulva próbáltuk betájolni magunkat, hisz vár a forró habos kávé Anikónál. Megint a bolyongás és sehol semmi támpont, így maradt a főútvonal, de a széles járdát választottuk inkább. A zebránál megállunk, Anikó a túloldalon a virágait locsolgatja, amikor észrevesz minket előkapja zsebéből a fényképezőgépet és a megfárad, átfázott zarándokokról sztár fotót készít. Az icipici cukiba beérve mesés látvány fogad: hófehér, keményített damaszt kis terítőn gyönyörű virágos porcelán csészében a habos, forró kávé, mellette narancslé és langyos gyümölcskenyér. Hát itt tényleg vártak minket!! Nem tudom leírni az érzést, de nagyon jól esett ez a baráti gesztus és igyekeztünk válaszolni Anikó ezer kérdésére :-) És egy kis irigység volt a hangjában, jönne velünk..... Andrással együtt. Az izzadságtól nedves pulcsim és derékmelegítőm a sütőajtón szárad, amíg bennünk vérré válik a gasztronómiai élmény minden összetevője. Ücsörögnék még a melegben ezen a kellemes helyen, de 30 km vár még ránk a végcélig. Megkapom a száraz, meleg ruhadarabjaimat és elbúcsúzunk Anikótól és cukrászdájától. Az ajtóban még a kezünkbe nyom egy csomagot a következő break-re és mosolyog. Tényleg velünk jönne legszívesebben érezhető a jóleső együttérzése, hogy mi ÚT-on vagyunk. Gurulunk le a Hűvösvölgyi úton tovább, a széles járda felén kijelölt kerékpár úton melegséggel megpakolva kívül belül. Ami jól jön, mert az eső újra cseperészik és hűvös is van. Délfelé közeleg az idő és szerintem egy fokot sem melegedett mióta elindultunk. Ez egy ilyen nap. Az egyik villamosmegállóban meg kell állnunk felvenni az esőkabátot, mert igencsak rákezdett, a kapucnit is fel kell tolni a fejünkre, próbáljuk erősen megkötni, de folyton kioldódik és a szél lefújja. A kötője persze valami gyerekkorból ismert nejlon zsinór, még ha csomót kötsz is magától kioldódik. Most éppen ezzel küszködök. A szél lefújja én visszarángatom. Jól elvagyunk. Végre ismerős terepen hajtunk keresztül Moszkva tér (na jó Széll Kálmán), Szénatéren át, Kacska utca és az újabb élmény, parkoló autók a kerékpár úton. Ugyan kopott a sárga kerékpár felfestés az úttesten, nem derül ki melyik volt előbb és mi nem látszik annak ami. Mindegy is, ezt nem akarjuk megfejtetni és már csak nevetve egy fotó erejéig megállunk.

Elértük a Budai felső rakpartot itt ha minden igaz nagyon hosszú ideig tényleg kerékpárúton tudunk menni, egészen a csepeli M0-hídig. Az esőkabát jól vizsgáljuk, a szemerkélő eső ellen védi a ruhánkat a kapucnis küzdelmet feladtam, a hajam bírja, majd megmosom estére. Igaz meleg van alatta, de most még az is jólesik. A gyalogosok számára itt sem teljesen egyértelmű, hogy az osztott úton, melyik oldalon is kellene menniük? És meglepően a külföldiek inkább figyelnek erre, mint honfitársaink. Hát hiába, nekik erre ár kultúrájuk, nekünk még gyakorolni kell. Végszükség esetben csengetünk, megpróbálunk inkább kerülni, ami szlalomozást igényel, de legalább nem egyhangú a hosszú, végét sem látod útszakasz. Haladva Dél - Buda felé, elérjük a Budafoki Duna parti szakaszt, ami akkor épült, amikor 18 évvel ezelőtt még ott laktunk és Kata lányomat a babakocsiban tologatva próbáltam elaltatni. Nosztalgikus, szép emlékek. Mennyire más volt akkor minden és mennyire más voltam még én is. Felvillan az egykori ház, amiben laktunk, a piros..... egy kicsit átadom magam ennek a nosztalgikus élménynek. A fák között haladva a Duna látványa, a csend ezt mind most lehetővé teszi. A biciklin ülve beszélgetni egymással nem nagyon tudunk. Kevés helyen lehet egymás mellett haladni, így bármennyire is együtt vagyunk mégsem. Mindketten megélhetjük külön-külön azt, amit egy ilyen út nyújthat. Gyuri lassan mellém teker, itt a

Nagytétényi úttal párhuzamosan, közvetlenül lenn a Duna parton szinte senki nem jár, így együtt haladunk, de nem szólunk. Neki is kötődik ide érzélem, valószínű elmerült benne. A Hárosi szakasz csodálatos látvány a harsogó zölddel, ahogy a fák szinte a vízből nőttek ki. Új lehet ez a szakasza az útnak, nagyon jó állapotú. A bicaj is élvezzi ,csak úgy suhan alattunk. De hirtelen fékezek, félre állok, Gyurira a frászt hozom. SZEDER! - kiáltom. - Erdei szeder! És rengeteg! Rácuppanunk a bokorra és a csöpögő esőben ami nem fér a gyomrunkba az áfonyás dobozba gyűjtjük, jó jön az még, felkiáltással. Ekkor állapítjuk meg, hogy a gyümölcsöt leszámítva ma még nem is költöttünk kajára. És előkerül Anikó csomagja is, benne isteni sajtos rúddal, megdézsmáljuk és egy túrórudi is akadt még. Szederszedés esőkabátban c. fotó is elkészült, mehetünk tovább. M0-ás hídi kerékpárúton átérve tulajdonképpen ár majdnem a célban voltunk. Lakihegynél telefonáltunk a szállásra, hogy közeledünk. Ez sajna bevett dolog lesz, mivel ez a camino még nem olyan tömeges, mint spanyol rokona, az adott helyeken csak akkor van ember, ha tudják, hogy zarándok érkezik. OK! Ezt tudomásul vettük. De amikor jelzem, hogy itt és itt vagyunk és visszakérdeznek, hogy mikor érünk oda mégis kb, akkor el tudja a az agyam. Honnan tudjam, sosem jártam erre biciklivel és különben is. Mire a válasz, hogy semmi gond, ha az ilyen és ilyen útra, szoborhoz, mit tom én hova érünk, újra szóljak. Na, azt már neeeem! Kedvesen elmagyaráztam a hölgynek, hogy én a bicikliről nem szeretnék leszállni csak, azért hogy Önnek telefonáljak. Neki van helyismerete, számolja ki, mikorra érünk oda kb. Ebben maradtunk. A főútról lekanyarodva Szigetszentmiklósrá vadi új kerékpárút visz, de mire ezt megtaláltuk.... este megint át kell rajzolni a térképet. :-)

A helységnevéjelző tábla alatt ott a sárga nyíl, Zarándok település. Megállunk ,ezt fotózni kell, az első ilyen látjuk. Térkép szerint megyünk tovább, de egy kereszteződésnél megint valami nem az aminek látszik. Telefonos GPS segítség kell a pontos helyzetfelismeréshez. Milyen jó, hogy Gyuri ezt indulás előtt aktiválta, vészhelyzetben jól használható. Végre, a célegyenesben vagyunk. ekkorra az eső már elállt, a kabát is lekerült és a felhők között néha egy leheletnyi napsugár is kikandikál. A Duna parti nyaraló sétányon tekerünk, nagyon kis helyes házikókat látunk és furcsa házszámozást. A legtöbb házon két szám van, gondolom újraszámozás volt és hogy milyen megfontolásból, de mindkettő látható és zavart okoz. Nem jövünk rá, hogy melyik a valós. Abban bízunk, hogy felismerjük a faházak Önkormányzati üdülő telepet házszám nélkül is. És tényleg, meg van. A zarándok jel is jól látható helyen van.

Megérkeztünk!! Betoljuk a járműveinket az udvarra és ekkor előbukkan Marika, a gondnok. Kedvesen és fürkésző tekintettel üdvözl minket, kávéfőz, ha kérünk, és mi kértünk. Nem tolaodóan, de jönnek a kérdések tőle, nagyon érdeklő ki miért indul el, mik az eddigi tapasztalatok, benyomások élmények. Elénk tesz egy kis bordó bársonnyal bevont könyvecskét, benne nemzeti szín szalaggal átfűzött lapok és kéri, hogy írjunk bele, az ő vendégkönyvébe. Neki ez sokat jelent. Persze, hogy megteesszük, csak egy kicsit szusszanunk. Lerendezzük a formákat, szállásdíj, pecsét az útleveleinkbe. Megkapjuk a szobánkat. Egyszerűen berendezett, de tiszta, faház 3 ágygal két székkel. Zuhany a kert végén lévő konténerben. Nem ódzkodunk ettől, tiszta legyen, az nekünk elég. Lenyergelünk, bepakolunk a házba és Marika segítségét kérjük, hogy hol tudnánk valami jót enni, nem túl drágán. Elmagyarázza merre menjünk, hol forduljunk erre meg arra, de az őszintét megvallva, érzem, hogy nem jegyzem meg. Du. 5 óra körül jár az idő és főtt ételre vágyunk, neki indulunk, hogy valahogy csak oda találunk ahova kell. Közben hogy - hogy nem a nap kisütött és kifejezetten jó idő lett. Kulcsot kapunk az üdülőtelephez, szabadon járhatunk ki-be, a lényeg, hogy zárjunk

be magunk után. Nahát, micsoda bizalom és milyen jól esik. Alig megyünk pár métert, amikor szembejön két hátiszák, előtte két hölgy imbolyog, szinte vonszolják magukat. Kezükben "síbotok" és forgolódnak, láthatóan keresgélnek valamit. Személyiségemből fakadóan természetes, hogy megszólítom őket: Zarándokok vagytok? - mire ők igenlően bólogatnak aztán felelnek is. És berzenkednek, hogy nem tudják melyik házszámot kell nézni és az Üdülőtelepet keresik. Mi csak mosolyogtunk a hasonló élmény hallatán, de odaadtuk nekik a kapu kulcsot, útbaigazítottuk őket és mentünk tovább. Mivel egyikünk sem emlékezett pontosan, hogy merre is mondta Marika az éttermet az ösztöneinkre hallgattunk. Találtunk is egyet szintén a vízparton, mint előző este, de a hűvös nyári nap miatt a kerthelyiség zárva volt. Mindegy, nagyon éhesek voltunk, leültünk benn. Én természetesen nagy halimádó lévén hekket rendeltem, Gyuri Bakonyi s. bordát. A hal miatt sokat kellett várni, de addig borozgattunk, lazítottunk, átbeszéltük a napot és megállapítottuk, hogy nagyon jó időt futottunk és annyira nem is volt megterhelő a sok szemerkélő eső ellenére sem. Sajnos a kaja pocskék volt, a halat valami ezeréves olajban sütötték (égették) a bakonyi is állítólag minden másra hasonlított, csak arra nem és a bor (?)..... azt inkább hagyjuk. Nem emlékszem a hely nevére, de talán mindegy is, legközelebb biztosan elkerüljük. Visszatekertünk a szálláshelyre és egy naaagy beszélgetés közepébe cseppentünk. A két gyalogos zarándok hölgy és Marika értekeztek, amibe bekapcsolódtuk mi is. Sok minden kiderül ilyenkor egymásról, a lányok/hölgyek meséltek a gyalogos viszontagságokról, mert hát azért az nekik is van. :-) Ők megjárták a Caminot tavaly, erről sokat faggattuk őket. Volt összehasonlításuk a mi Caminonkkal és megállapítottuk, hogy hosszú idő vezet odáig, hogy itt minden flottul menjen. Olyan bensőséges volt a hangulat, annyira egy család voltunk ott hirtelen, hogy Marika nem tudott elszakadni, pedig a fia már jött érte, hogy kész a palacsinta tészta, meg kellene sütni a vacsorát. Nekünk is előkerült még a maradék sajtos rúd és az édes süti is Anikó csomagjából ill az erdei szederből is megkínáltuk társainkat. Boldogan majszolták a madárlátta elemózsiánkat, éhesek voltak és nem volt kajájuk. És eközben érkezett meg a helyi pékné és a legnagyobb meglepetésünkre és döbbenetünkre beállított fejenként fél kiló kenyérral és a még langyos vaníliás buktával. Megmondom őszintén meghatódtam a gesztustól. Mint kiderült a helyi pék így támogatja a Szigetszentmiklóson megszálló zarándokokat. Milyen jó fej? - gondoltam és tényleg melegség öntötte el a szívemet és eszembe jutott, ha ott élnék és valamilyen formában lehetőségem lenne én is megtennem. Ez a hozzáállás hiányzik és kezd kiveszőbe lenni a társadalomban. Az odafigyelés! A törődés! Mert ezek apró dolgok, viszont nagyon -nagyon jól tudnak esni. Késő lett és hűvös, reggel korán kel mindenki, így elköszönünk egymástól. A konténeres fürdés egy élmény volt, belépve elfelejtetted, hogy ez a fürdő szoba nem egy épületben van, hanem egy dobozban. :-) A forró zuhany és a hajmosás egyszerűen mennyei érzés volt. A szobába visszaérve érezhető valami feszültség rajtunk. Nyűgösek és fáradtak vagyunk. (Mi ez? Nem tudom....) Ma külön ágyon alszunk, így nem lesz lökdösődés :-D Gyors csomagolás, naplóirás és jó éjszakát.

folyt köv. aug. 1-vel, a harmadik nappal, amiből kiderül, hogy miért ütünk szöveget egy farönkbe és hogyan sikerül a romantikus vacsora a Duna parton :-)

3. nap aug. 1.

Nagyon jól aludtam :-). Szinte beajultam azonnal. Ez tőlem szokatlan és az indulás előtt kicsit aggódtam is ezen, hogyan fogok mindennap más ágyban, helyen elaludni. De úgy látszik a jóleső fizikai fáradtság a gyógyszer erre. Szinte meg sem mozdultunk az éjszaka és a külön ágyon alvásból kifolyólag még csak nem is lökdöztük egymást. De a reggeli kávé az ágyba együtt visszaülve ittuk már és hozzá befaltuk a már nem langyos, de nagyon finom tegnapi vaníliás buktát. Nahát! Ma a reggelire nem kellett költeni. Lehet, hogy ez furcsa megjegyzés egyeseknek és nem feltétlen a pénznek szól, - bár nem túl bőséges a költségvetés, - hanem inkább a jóleső érzésnek, hogy KAPTUNK! Egy olyan világba csöppentünk ezzel az úttal, ahol EMBEREK vannak. Jóézésű, önzetlen EMBEREK!

Ébredünk a kortyolgatás, falatozás közben és kintről hangokat hallunk, gyerekekét, felnőttekét... táborozók gyülekeznek. Gyalogos barátaink elindultak már, hiszen ők lassabban teszik meg a távokat. Nagyon nem köszöntünk el egymástól, hisz úgymint utolérjük őket. Összecsomagolunk, felnyergelünk és a finom kenyér egy részét felajánljuk a gyerekcsoportnak, mert nem fér a csomagunkba. A tanár néni nagyon hálás érte. A gyerekeket elnézve, akik nem ismerve egymást félszegen álldogálnak, eszembe jut, de csak egy villanásra az én gyerekkori táborozásom. Hm.... szép emlékeim vannak róla, rájuk nézek és tudom, hogy holnap már régi ismerősként üdvözlik egymást.

A szemközti "kocsmában" (vidéken ezt nem annyira lehet tudni, hogy italdiszkont vagy sarki kocsmá :-)) vizet vételezünk, szokásos módon feltöltjük kulacsainkat, bele az energia cseppek és indulhatunk. 66 km vár ma ránk Dunavecseig. Kicsit izgulok, hogy mennyire bírjuk ezt a távot. 3 ilyen napunk következik, amikor 60 feletti km-t kell tekernünk. De no para, programozom magam, hogy "Minden rendben van."

Kellemes az utunk, nyaralóövezeten haladunk keresztül. Csendes a reggel, csak a madarakat halljuk. Néha-néha egy autó, de nem zavaró. Aztán látunk egymás mellett néhány "kisvendéglőt", olyan igazi vízparti *sülthalevőt* és eszünkbe jut, hogy ezt kerestük tegnap. Csak egy kicsit kellett volna tovább menni... de most már mindegy. És eszembe jut, hogy valamikor pár évvel ezelőtt én már ettem is ott és mennyei finom volt a sült hekk. Persze megint egy kicsit bosszankodom magamban, hogy miért nem figyeltünk jobban Marikára tegnap aztán akitől útbaigazítást kértünk ő rá sem... Megint megerősítést kaptam, hogy FIGYELJ!!!! Mindig minden pillanatban legyél ott ahol vagy! Túlzott elmélyüléséből egy zöttyenés ráz fel, amikor is a nyergem valahogy elmozdul és máris nem jól ülök rajta. Azonnal megállunk, szerszámok elő és a Mester munkához lát. Csavarhúzó, villáskulcs, tekerés, forgatás rögzítés és már kész is van. Tovább tartott a szerszámokat elő venni és elrakni, mint maga a művelet. Ilyenkor mindig belegondolok, hogyha egyedül lennék ezt hogy oldanám meg? Valahogy biztosan.... De nem vagyok egyedül és ez megnyugtat. :-)

Hamarosan utolérjük a tegnapi lányokat és régi ismerősként örülünk egymásnak. Előkapják a zsebbe készített fotógépet és rögtön kattintanak, amikor melléjük érünk. Elmondásuk szerint ezt tervezték el, hogy biciklis kép kell nekik rólunk! És ez megint annyira jól esett, olyan emberi volt. Mi a telefon kamerájával örökítjük meg őket, mert a gépünket elővenni macerásabb, de ez szerintem nem rontott helyzeten. A kis itinerünk szerint haladunk tovább és újra egy ismerős történet: az útnak hirtelen VÉGE. Előttünk a pusztá, jobbra - balra erdei, földes út. Na, neee! Sáros, hepe-hupás úton kell tovább mennünk? Vagy netán a búzamezőben? Telefon, GPS, betájékozás. Jó helyen vagyunk, abszolút. De hol a mi utunk?

(átvitt és spirituális értelemben is nagy kérdés) Egy arra kerekező helyi lakost hívunk segítségül, aki megnyugtatóan közli, hogy igen, jó fele tartunk, balra be az erdei útra, utána jobb lesz egy kicsit és nem egész 1 km múlva újra műút van. Ahhh, ezt a megnyugtatót. Köszönjük és tovább karikázunk. Közben látjuk, hogy gyalogos társaink a búzamezőben sétálnak, na jó ott tényleg van egy út, de csakis gyalogosoknak való.

A semmi nem az aminek látszik elv továbbra is érvényt szerzett. Az út valóban hepe-hupás és kissé sáros is volt, de a látvány kárpótolt. A fák között fel-fel villant a még alvó Duna csendes nyugalma és a tiszta víz illata, jobbra a szántóföldön egy traktor végezte a nyár végi földmunkát és a madarak repdesve táplálék után kutattak a barázdák felett. Ebben a hangulatban elmerültünk mindketten úgy vettem észre és még az sem zavart, hogy az út helyenként nagyon nehezen volt járható, sőt volt hogy tolni kellett a gépet, de most nem az emelkedő miatt. És ahogy segítők mondta, tényleg ott volt az aszfaltos út és Tököl településre érve szinte neki iramodtunk és faltuk a kilométereket. Végre! A száguldás érzése fog el, 20 km/óra sebességgel az elmúlt napokéhoz képest tényleg csúcs! Élvezzük a sík vidéket, a reggeli, falusi csendet, a kihalt utcát és száguldunk. Szigetszentmártonba érve a közértnél megállunk, mert fogytán a vizünk és éhesek is lettünk. Gyuri őrzi a bicajokat én támadom le a közértet víz, joghurt és finom sajtos kifli a csomag tartalma. A közért előtti padra telepszünk, hogy itt fogyasztjuk el tízórainkat, meglátok egy Posta hivatalt és felvisítva berohanok. Gyuri csak néz utánam, de kijöve tájékoztatom, hogy a szomszédasszonyunk Lilla kérte, hogy írjunk neki képeslapot. Ennek a Kérd és megadatik-nak eleget téve, megírtam a helyi nevezetességeket ábrázoló "képes - lapot" és amolyan régi, hagyományos módon bélyeggel ellátva bedobtam a piros dobozába. Mintha időutazáson vennék részt. Ahogy emlékszem utoljára talán 15 éve küldtem ilyen módon lapot valakinek. Szinte látom, ahogy Lilla mosolyog, amikor olvassa. :-)

Ráckevére érve megállapítjuk, hogy errefelé nincs nagy forgalom, így maradhatunk a főúton, nem kell a térkép szerinti mellékutakban tekergőzni fölösleges km-eket. Gyuri megy elől, ami nekem VÉGRE érzés. Otthon EZT IS elterveztük előre, hogy naponta váltva megyünk elől, hogy ne kizárólag egyikünket terhelje a "vezetés". Eddig valahogy mindig rám jutott ez a szerep, (fogalmam sincs miért ;-)) bár amikor tájékoztatósi helyzet volt, akkor abszolút együtt bogarásztuk ki, hogy merre van az arra. De most akkor is jólesik egy kis lazítás, csak bámészkodós biciklizés. Ráckeve nagyon szép kisváros, még sosem jártam itt. De sajnos nincs időnk megállni és körülnézni, így abban maradunk, hogy hamarosan visszatérünk ide. Kiérve a városból gyönyörű országúton megyünk, napraforgótáblák, ameddig a szem ellát. Ellátna, ha lenne napszemüvege(m). Mert a nap már melegen tűz, az előző napi rossz időnek nyoma sincs. A napszemüvegemet sikerült eltörnöm az első nap, azóta nem kellett ugyan, mondjuk venni sem tudtam volna sehol, pedig tettem rá kísérletet. És most hogy "ég a nap melegtől a kopár szik sarja", jól jönne. Gyönyörködöm a sárga virágtengerben, és ebben még a forgalom sem zavar meg. Alig jön egy két autó, nagy a csend. Közben újra eszembe jut, hogy jó lenne egy útszéli kis boltocska, ahol árulnak napszemüveget, mert az erős napfénytől alig látok már. Makádra érünk és belebotlunk egy sarki horgászboltba. El tudjátok képzelni a napszemüveg választékot egy piciny falu horgászboltjában, ahol a kartondobozban halomban áll a szemrevaló napellenző? :-D Igen, mindenki nyert akinek a fantáziája elindult és már ott tartottunk, hogy az eladó lány, aki kirohant a tűzhelyen rotyogó friss baracklevár mellől és a sajátját is eladja, ha az tetszik. Túl nagy igényem nem volt, csak legalább egy kicsit legyen nócis. Már Gyuri is bejött a boltba és beszállt a keresgélésbe és hát persze, hogy ffi

létére rányúl az orrunk előtt, spárgán lógó, egyetlen normálisra. Megvettük, kemény 800 Ft-ért, és már legalább a nap nem vakított el annyira.

Makád zsákfalu és a térkép szerint a Duna gáton kell tovább mennünk. Ez izgalmasnak ígérkezik, hiszen a Duna mellett bringázni csakis szép lehet. Könnyen rátalálunk a gátra, de sajnos az útburkolat nagyon rossz. Az aszfalt hiányos és tele gödrökkel, jóformán arra koncentrálnunk, hogyan kerüljünk ezeket.

De a gát a parttal valóban gyönyörű. Igazi kis horgászparadicsom, pici horgásztanyák egymás mellett, közvetlenül a parton lakókocsi sor. Egy némelyiken látszik, hogy állandóan ott van és a tulaj a jó időre odaköltözik otthon varázsolván belőle. Komplettnappal és hálószobák vannak a szabadban, meg konyhák, szúnyoghálóval körülvéve, gondolom nem véletlenül. Bográcsozóhelyek a zsákmány elkészítésére....Nagyon kis hangulatos, nyugalmas szakasz ez, egy-két autó jön csak szembe a keskeny gáton, de ilyenkor lehúzódnak az erre kijelölt öbölbe, mert hogy itt ilyen is van. Pihenő bringásokat is látunk, akik lementek a gátról szusszanni egyet. Intünk nekik, ez már csak így szokás egy ilyen úton. Fotószünet! Készül néhány kép a víz és fák együtteséről, ez Gyurinak nagy szerelem. Lemegy egészen a vízhez, kattintgat, majd egy óriás kagylóval tér vissza. Duna parton ilyen még sosem láttam!! Magunkkal visszük egy nejlonban, annyira szép. Dél felé jár az idő, éhesek vagyunk. Már előre kinéztem, hogy a zsilipen átkelve a halászcárdában kénytelenek leszünk megállni egy halászlére. :-D Nagy halevő vagyok, Baja környéki lány lévén én gyufa téstával szeretem a legjobban, de egyéb, víz melletti helyeken beérem másikkal is. Erre gyúrok! A nálunk lévő korpás keksszel csillapítjuk a gyomorkorgást és sietve tekerünk tovább. Megérkezünk a zsiliphez (Tasi-zsilip), ami egy félelmetes fémszerkezet. Iszonyú hanggal zubog a víz, ahogy a keskeny fémhídon átmegyünk felette. Döbbenetesen érezhető a víz megállíthatatlan ereje. "Azért a víz az Úr!" - jut eszembe a vers részlet. Átérve a túl oldalra visszanezünk egy pillanatra az óriásra, aztán a csárda után nézünk.

Muskátlis ablakok, fapadokkal teli kerthelyiség, egy szál rózsza minden asztalon a kékfestő abroszon. Ahogy illik :-) A bicikliket a fakorláthoz lakatoljuk, amin ott vannak még a szombati esküvő nyomai, tüllszalagok, masnik, hervadt virágok. Hogy a bicikli szem előtt legyenek nem nagyon mennénk beljebb, a közeli asztalnál foglalunk helyet a pincér rosszallására. Fintorog, kellenetlenül hozza át egy másik asztalról a terítőt és a vázát a szál rózsával. Ha tudnám, hogy 1 km-en belül van egy másik csárda, odébb állnék, de nagyon -nagyon éhesek vagyunk és tudjuk, hogy nincs másik csárda. Elnézést kérve, próbálom vele megértetni, hogy bicikli túrán vagyunk, mindenünk a csomagokban van és ezt szeretnénk szemmel tartani, ami innen tökéletes. A fejével int, hogy rendben, de látszik rajta, hogy még nem teljes a megértés. Narancslevünket kortyolgatjuk a finom napsütésben, míg végre megérkezik a halászlé. :-) Hm... mennyei finom, úgy hogy rosszallás részemről befejezve, látszólag a pincér is lehiggadt. Látja rajtunk, hogy egyébként tök normális emberek vagyunk, akik valóban megéheztek az elmúlt 40 km-en. Gyuri nem szereti a halat, ezért párolt zöldséget eszik grillezett sajttal. Jól nézett ki és íze is finom volt. Kárpótolt minket a tegnapi esti rossz vacsora miatt. Mire a fizetésre és távozásra került sor, a "pincér bácsi" szinte barátságos lett, érdeklődött merről és hová tartunk. Kérdésünkre, hogy merre találunk a közelben egy boltot, kedvesen útbaigazított és szerencsés utat kívánt! Eltűnődtem azon, hogy mi okozta a fokozatos változást ebben az emberben. Túl nagy eszmefuttatást nem folytatnék itt erről, talán csak annyi, hogy nem vettük fel a tüskés állapotot, mint ő, hanem teljes nyugalommal fogadtuk a helyzetet és így az ő tüskéi puhultak meg.

Tele gyomorral, de nem túlterhelten indulunk tovább. Egy alacsonyabb rendű úton megyünk és egyszer csak meglátjuk az ELSŐ, úttestre festett sárga nyilat. Annyira örülünk neki, mintha kincset találtunk volna. Olyan otthon érzést kelt bennünk, hiszen épp a valódi, kijelölt zárándokút egy szakaszán vagyunk. Ez az érzés kb. eddig is tartott, mert rövidesen letérni kényszerülünk róla, hisz a füves szakaszon képtelenség kerékpárral tovább menni. És a szomorú valóság, hogy az 51-es, igen forgalmas fűúton tekerés következik. tudtuk, hogy ez lesz, készültünk is rá, de hogy ez most a valóságban is bekövetkezik, ijesztő. Ahogy közeledtünk, hallottuk a kamionok hangját, ahogy szinte "repsztenek" az alföldi sík útszakaszon. Bárhogy kerestünk, nem találtunk alternatív utat, illetve jelentős kerülővel. Mindegy, rákanyarodtunk, csak 15 km-t kell megtennünk, minden rendben lesz - ment a mantra bennünk. Eddig a biciklis sisak csak „lifegett” a kosaramban, most először a fejemre került. A biztonságérzetet nem fokozta ugyan, de ha már elhoztam, legalább használjam. Nagyon nagy volt a forgalom, rengeteg kamion és kisteherautó kerülgetett minket, ki nagyobb ki kisebb távolságot hagyva. Összegzésként megállapítottuk, hogy a kisteherautósok a legelvetemültebb biciklista kikerülők. Olyan közelségben mentek el mellettünk, hogy néha azt éreztük, hogy a tükörrel elsodornak, félrelöknek vagy hasonlók. Míg én magamban osztályozom őket (5-ös, kettes, 3-as), addig Gyuri a nadrágdörzsöléstől szenved. Meg is állunk egy buszöbölben, hogy valami betétes megoldást keressünk, mert az ülés a nadrág találkozásánál a combja tövéénél intenzív vörösödést okozott. Egy fa mögé bújva megoldja a problémát, átmenetileg, és rájövünk, hogy azok a furcsán kinéző biciklis nadrágok ilyen esetek miatt készülhettek. Meg van az újabb kihívás, olyat kell beszerezni majd valahol, egy útszéli kis boltocskában, vidéken. Elég egyszerű a feladat nem? :-D

Végre lekanyarodunk a főútról és beérünk Dunavecse központjába. 15.18 ó van. A szállást csak 17 ó körül foglalhatjuk, mivel ezt egyeztettük le telefonon, mert fogalmunk sem volt, hogy kb. mikor is érünk ide. A szokásos probléma.... Nem esünk kétségbe, úgyis vásárolnunk kell vacsorának és reggelinek valót a COOP közértben. Gyuri a beszerző én az őrző. :-) Ülök a földön és nézem a helyieket, ahogy jönnek a különböző típusú és állapotú bicikkel a boltba vásárolni. Van, aki lakatol, a többség viszont nem. És a bringákat nem bántja senki sem, még tán azt is tudják, melyik kié?

Megérkezik az ellátmány és átmegyünk a túloldalon található gondozott, kellemes árnyékos parkba. Túró rudi majszolás, SMS írás, csendesen ücsörgés és egyszer csak egy ismerős bringás. valahol láttuk, találkoztunk már vele. Ő is pihenőt tart, csomagokkal felszerelve, de egyedül van. Összemosolygunk, szó nélkül intünk egymásnak és visszatérünk a magunk gondolataiba, ahol felmerül, hogy úgy innánk egy kis finom vörösbort. Gyuri vissza megy a közértbe és dugóhúzóval együtt hozza a Villányi Merlot-t. Szeretjük a finom a száraz bort és ha már iszunk, akkor legalább jó legyen! Kifűjtük magunkat, így templom nézőbe indulunk. A helyi református templom van a közelünkben, nagyon szép a kertje, az épületet éppen felújítják, de a nagyon kedves "gondnok" bácsi szívesen megmutatja nekünk. Készítünk néhány fotót a már nem működő, de ereklyeként őrzött toronyóráról is, ami már csak átvitt értelemben mutatja az idő múlását. Újabb kedves ismerősünk is szerencsés utat kívánva enged utunkra.

Gurulunk a megadott címre, hogy a szállást elfoglaljuk, ahol nagyon kedvesen ugyan, de tudatják velünk, hogy nem jó helyen vagyunk. Puff! De rutinosan útbaigazítanak, mikor kiderül, hogy zárándokok vagyunk. Erre már a segítő is befut és Suzuki felvezetéssel megyünk még kb. 500 méter a "Bagóvárba". Azt hiszem sokan emlékszünk még a TSZ-ekre a múlt

világából. És a múlt világa tárult elénk, ahogy a vaskapu kinyílt. Szinte hallottam az akkori nyüzsgést, a traktorok hangját, a "Hé, Józsikám..." -ot. A valamikor volt irodaépületből lett munkásszálló lesz egy éjszakára az otthonunk- mondja a zarándoksegítő férfi. És mielőtt lenyergelnénk és a kulcsokat megkapnánk egy igen fontos feladatnak kell eleget tennünk. A kezünkbe kapott "százás" szöveget verjük bele a lépcső mellett álló farönkbe!!!! Hát ez fantasztikus ötlet. Nézzük a farönköt, próbáljuk megszámolni, hányan is járhattak már ott előttünk, olyan 80-90 között van a számuk. A helyi polgármester így kívánja "nyilvántartani" a zarándokokat. Megint egy emberi gesztus, egy hihetetlen jó érzés, hogy a körülmények ellenére itt is vártak minket, zarándokokat szeretettel. Köszönjük!

Az épületben átható múltidéző szag volt, a bejáratnál a portás ablak mellett kifüggesztve a megsárgult HÁZIREND tábla. Elolvastuk :-)

A szoba vaságyakkal teli, a matracok alatti drótsodrony besüppedt, ahogy ráültünk, de a lepedő és párnahuzat friss illatú, vasalt, ropogós. WC és fürdő az udvari épületben lesz. Becuccoltunk, fizettünk (1000 Ft/fő). Az ember adott egy telefonszámot, ha bármi lenne és távozott. Mi dermedten álltunk egy darabig a küszöbön néztük a látványt, ablakot nyitottunk.... Beáradt a napsütéses friss levegő és visszacseppentünk a jelenbe. Ez van, itt alszunk, majd komfortossá tesszük. De most éhesek vagyunk! Összenéztünk, magunkhoz vettük a kajás szatyrot és lementünk a Duna partra. Láttuk messziről, hogy vannak ott asztalok, jó lesz az egy kis romantikus vacsorához. A szél nagyon fúj, de a lemenő nap fénye, ahogy a vízen játszadozott és meg-meg csillant, csodálatos látvány volt. A szabadtéri étkezés gyönyörei párosítva a zarándok élet szépségeivel: tányér híján egy -egy nejlon zacskó szolgált, amin ha épp nem volt kenyér vagy valami egyéb nehezék, elvitte a szél. komoly logisztikát igényelt, hogy mikor mit emelhetünk fel onnan. Műanyag poharat vittünk magunkkal, így a finom borocskát ebből ittuk, még koccintottunk is.

A szélben egyre jobban fáztunk ezért Gyuri visszazaladt az épületbe pokrócért és abban ücsörögtünk ott tovább nagy romantikusan. Néztük a helyeket, ahogy nekik teljesen természetes a Duna közelsége, leszaladnak, sétálgatnak, kavicsot dobálnak, naplementét néznek, labdázni, aztán haza mennek. rutinos, napi megszokásnak tűnnek ezek. A tovább ücsörgéshez már nagyon hideg van, a pokróc ellenére fázunk, ahhoz pedig korán, hogy a barátságosan szobában töltsük a még világos estének ezen részét. Elpakolunk és elhatározzuk, hogy még bringázunk egyet a kisvárosban, reggeli kávézáshoz keresünk helyet, meg is találjuk egy kis pékségnél. Gyurinak még elfér egy fagyis. Sötétedésre visszaérünk a várunkba. Nehezen szántam rá magam az udvarról nyíló fürdő igénybevételére, de egyedül sem akartam a szobában maradni. Viszont valóban volt forró víz és a hullámpala tető alatt állva, amikor zubog rád a forró víz csak úgy a csőből, mert zuhany rózsák az nincs, koleszos - nosztalgikus érzésem támadt és máris elviselhetőbb volt minden.

Az ágyakon még a matracokat átrendeztük, hogy ne süppedjünk annyira bele, a hálósákat ráterítettük, mégis az a sajátunk és szinte azonnal bealudtunk.

folyt. köv., amiből megtudhatjátok hogyan lettünk vizesek nem egészen önszántunkból és milyen meglepetés várt ránk az esti szálláson.

4. nap, aug. 2.

A körülmények ellenére az eddigi legjobb éjszakám volt. Nem is emlékszem rá, mikor aludtam ennyire mélyen, szinte mozdulatlanul. A telefont ugyan beállítottuk a szokásos 7 órára ébreszteni, de hogy semmi ne úgy legyen, ahogy mi terveztük, sokkal érdekesebb ébresztőnk volt. Kulcsok zörgését hallom messziről, aztán egyre közelebből, kivágódik a terem ajtaja ahonnan a mi szobánk nyílt és valaki igen mély, erőteljes hangon érdeklődik, hogy a zárandokok itt vannak-e? 6 ó 15 perc volt ekkor és a kábulatból fel sem ocsúdva, nagyon haloványan szóltunk ki, hogy igen, itt vagyunk. - "Azt hittem este elmentek!"- hangzott a válasz. - Nem! - mondtuk mi. - Akkor bocsánat! - válaszolt az azóta is fantomként emlegetett férfi hang és elment. Sosem tudjuk meg, hogy ki és miért tört ránk ilyen módon, minden esetre, ha már felébredtünk, kelljünk fel és induljon a nap.

Napról - napra rutinosabbak vagyunk a csomagolásban és nyergelésben, de most még a nem annyira barátságos helyszín gyors elhagyása is ösztönzött. Mindent gondosan bezártunk, ahogy kérték tőlünk, kulcsot a megbeszélte helyre rejtettük, a kapun a láncot körbetekertük, hogy úgy tűnjön, mintha...

A pékségben illatozott a frissen főzött kávé és elcsábultunk egy kis reggeli rétesre is mellé. Meglepő módon a helyiek is betérnek ide az ébredéshez szükséges fekete nedűre. Valahogy azt gondolnám ez olyan pesti szokás nem otthon meginni a reggeli kávé, bár nekem otthon esik jól még kócosan, szűk szemmel. Ilyen korán még sosem indultunk el, alig múlt 8 óra.

Visszatekerünk a gátra, mert már este kinéztük, hogy milyen klassz kerékpárút visz Dunaegyházáig. A Pentele híd alatt megállunk fotózni, különleges látvány ez a hatalmas szerkezet alulról, megörökítjük. (Dunaújvárost köti össze Dunavecsevel.) Pár méter múlva sorstársakkal találkozunk, kiderül nem magyarok és valami probléma van, mert a bicaj mellett guggolnak. Megállunk, segítséget ajánlunk, de mondják, hogy csak a csomag mozdult el, azt igazgatják. Angolul beszéltek, de nem derült ki, honnan jöttek.

A kerékpárút nyújtotta kényelmes tekerés pár km múlva véget ér!!!! Szinte egyszerre mosolyodunk el, hogy hát persze, furcsa lett volna, ha minden úgy van, ahogy az látszik. :-D A gát ugyan ott van, de füves. Valószínű elfogyott a pénz az aszfaltra. Tanakodunk mi legyen, aztán a döntés, hogy a keréknyomban tudunk tekerni és mégiscsak jobb, mint az országúton, abból lesz még elég bőven. Terepgumi ide vagy oda, nehézkes az előre jutás, igencsak erőfeszítést igényel. A következő településnél (Apostag) feladjuk. A mai táv 63 km, ha most kifáradunk, képtelenek leszünk teljesíteni a távot. Apostag pici falu és alsórendű úton tudunk tovább menni, tehát a forgalom sem zavarja meg a zárandoklatunkat. A nap melegen süt,

egészen nyári időnek ígérkezik ez a nap is, de így augusztus elején ez végül is teljesen normális. Mint ahogy az is, ha egy útszéli fakitermelés miatt a munkások lezárnak egy útszakaszt és éppen azt, amelyiken mi haladnánk. Munkagépek és 8-10 munkásember foglalta el az utat. Kocsi sor mindkét oldalon, 15.20 perc állás a tűző napon. Néztük őket, hogy milyen hozzáértéssel teszik a dolgukat. Egy óriási fát döntöttek ki, de mi már csak az utómunkálatok folyamatába kapcsolódtunk be a "zsöllyéből". Válogatták az ágakat, vastagság szerint rakták rakásra, ketten vágták, a többiek hordák, söpörtek, látszott, hogy igyekeznek. Mi a kerékpárral könnyen voltunk, mihelyst egy kis hely akadt, mi elindultunk. Az autóknak, busznak még pár perc várakozás kellett.

Nagy a csend a melegtől vibráló levegőben. Napraforgó és kukoricatáblák valamint zöldbab ültetvények mellett haladunk el. Mennyi olaj és konzerv lesz ebből. Ameddig a szem ellát, csak ezek a növények vannak, úgy látszik tudják a helyiek, hogy mi szereti az itteni földet. Dunaegyházán áthaladva eszembe jutnak kollégista társaim, akik innen valók... az egyik közösségi oldalon egymásra találtunk, néhány dolgot azért tudok róluk 25 év távlatából is. Nagyon jó a mai tempónk, nem hiába, az Alföld egyik szépsége a sík terep, segítségünkre van ebben. :-D Solton egy kicsit eltévelyedünk, pedig jó a térképünk, de nem először tapasztaljuk, hogy vidéken nem annyira jellemző az utcanév táblákat kitenni a házakra. A helyiek úgyis tudják, idegen meg ne menjen már arra. (?) Egy 7-8 éves forma kislány van segítségünkre az utcák beazonosításában és végre ismét képbe kerülünk. A településről kiérve újra egy gáton, a híres solti töltésen találjuk magunkat. Pár hónappal ezelőtt autóval jártunk erre és néztük, hogy nem sokára itt tekerünk biciklivel és most tényleg itt vagyunk! Valamikor ez a keskeny gát országútként funkcionált, buszok, teherautók jártak rajta nem kis félelmet keltve az autósokban, hogy elférnek -e egymás mellett. Azonban ez már a múlt és nekem megint nosztalgikus élményem jött, mert utaztam itt busszal is és trabival is.... (Kalocsai születésű lány lévén nekem az 51-es út és környéke ismerős, hisz Budapest és Kalocsa (Sükösd) között egy időben-ingajáratban közlekedtem, ezért e sok emlékem.) Hamarosan ismerősök, a két reggeli külföldi halad el mellettünk, intenek, mosolyognak. Tűz a nap, meleg van! Árnyékot adó fa sehol, pedig pont az járt a fejemben, hogy milyen jó lenne egy kis hús! És egyszer csak egy hatalmas felhő jött fölénk és km-eken keresztül kísért minket, biztosítva a hőn áhitott árnyékot. :-) Én meg csak néztem, hogy ez tényleg ennyi?! Rágondolok, hogy de jó lenne és hopp már ott is van?! Véletlenek nincsenek, ezt tudom már régóta és azt is, hogy jóban vagyok az égiekkel :-), de tényleg ennyire??? Köszönöm! :-)

Egy technikai szünet alkalmával, Terus néni telefonált, a ma esti szállásadónk, (aki történetesen anyukám lánykori barátnője), hogy kb. mikor érkezünk. Nna, ez az, amit nem tudunk megmondani így 11 óra tájban. Habogok, hogy 4-5 óra körül és a lelkére kötöm, hogy ne készüljön vacsorával. DE ahogy ezt kimondtam valahogy azt éreztem, hogy hiábavaló volt. :-) Láttam magam előtt a vacsorával megrakott asztalt.... hm, meg is kívántam a túrós tésztát. Eddigi utunk során a halat leszámítva nem is jutott eszembe, hogy ezt vagy azt ennék. Alkalmazkodtunk a pillanatnyi lehetőségekhez. Túrós tészta híján, Dunapatajra érve a közértben a víz mellé túró rudit is vettünk :-) Nem ugyan az tudom, de az érzés, hm... az legalább meg volt.

Megint egy kis keringés következett, mert az utcanév táblák valahogy itt is elvesztek. Az utca elején fenn van, de ha te történetesen az utca közepén fordulsz be, akkor ezt nem láthatod. Viszont volt kiépített kerékpárút a városon belül is, bár az iránymutató táblák itt sem mindig voltak egyértelműek. Vagy mi nem értelmeztük jól valamit? Már néha ez is eszembe jutott. A

Szelidi - tó felé igyekeznénk, hogy az 51-es főút nagy forgalmát kikerüljük. Tizenvalahány km-rel így többet megyünk, de ezt bevállaltuk a mai 63-ba. Még a kínai boltba beszaladok egy 500 Ft-os fehér "bézból" sapkáért az egyre jobban tűző nap ellen, mert azt valahogy nagy ügyesen otthon hagytam. A tábla szerint 6 km a tó és párhuzamosan ugyan a főúttal, de kiépített kerékpárúton tudunk gurulni. Úgy 30 évvel ezelőtt járhattam erre legutóbb, még igen csak gyerekkoromban a szakszervezet jóvoltából. Ez az évszám ijesztő, ahogy így rá gondolok!!!! Mennyi minden történt ez alatt és szinte minden megváltozott, én magam is. És nem csak azért mert felnőttem, hanem átértékeltem dolgokat, amik előbbre vittek, többé tettek. Hálás vagyok, hogy újra itt lehetek a tó körül, ahova gyerekkori emlék fűz és ezt megoszthatom Gyurival is, aki napok óta figyel a nosztalgikus megnyilvánulásaimat és látszólag nem zavarja, velem együtt örül. A melege való tekintettel naagy fürdőzést terveztünk, de valahogy a nap elbújt egy csúnya felhő mögé, mire megérkeztünk. Nincs lehetőségünk az időjárás alakulásának utána nézni, így ez mindig aznapi meglepetés nekünk. De ha tudnánk is, hogy milyen idő várható, nem befolyásolná az útitervünket, hogy célba guruljunk. Tehát végül is teljesen mindegy sőt a nap vagy nem, esik az eső vagy nem, hideg van vagy nincs, mi úgyis mennénk tovább! A strandot napsütés nélkül kevesen látogatják, a pénztárnál nincs is senki, csak begördülünk. Egyből a büféhez, mert éhesek vagyunk. Lángos és sült hekk rendel! Persze, hogy a hekk az enyém, muszáj enni egy jót a múltkori rosszat felülírva. Alig van vendég tényleg, a büfé hölgynek van ideje velünk beszélgetni. Látja felszerelésünket érdeklődik, merről és hova tartunk. A választ hallva a sorban álló Úr is érdeklődik és elámulnak a szó hallatán, hogy "Magyar zarándokút2. A hölgy hallott már róla és nagyon örült, hogy "valódi" zarándokok látogattak el a hozzá. A frissen "sültek" megérkeznek és mi úgy toljuk be, hogy magunk is nézünk csak magunkra. Vérré vált! Állapítjuk meg nagy meglepedettséggel.

Mire átöltözünk a várva várt fürdőzéshez a nap teljesen és látványosan hosszú időre elvonult. A napokkal ezelőtti hűvös idő miatt a víz hőmérséklete is elmaradt a vártnál, és sajnos nem tudom itt megmutatni, hogy Gyuri szerint mennyire volt hideg. :-D :-D :-D Én elszántam magam, megmártózom és úszok egyet, akármilyen is a víz. Gyuri feladta, kimenekült a partra én is rövide fogtam az úszkálást, mert tényleg nagyon hideg volt a víz! A "mörfi" törvény persze itt is érvényesült, mire megszáradtunk és visszasedtünk magunkra a ruhát kisütött a nap, de olyan melegen, hogy még a törölközőket is kiterítettük a fűre száradni és még én is eldőltem egy kicsit napozás gyanánt.

Aztán dörgést hallunk. Nézzük egymásra, majd az égre és nem értjük. A távolban egy korom fekete felhő ugyan látható, de ááá, az messze van, mire ideér, mi távol leszünk. Mellénk ér a büfében megismert férfiember és aggódó tekintettel kérdezi, hogy van-e esőkabátunk. Persze, mondjuk magától adódó természetességgel és ebben az is ott van, hogy nem lesz arra szükség. Ehhez kíván szerencsét új ismerősünk, ahogy távozunk.

A strandról kiérve a felhő már felettünk van és esti szürkület lesz másodpercek alatt. Alig haladunk a Szakmár felé vezető úton 500 métert hatalmas cseppekben víz jön fentről. Ez nem viccel, komoly a szándéka! Megállunk, a nem vízálló dolgainkat a kosaramból egy hatalmas nejlon táskába menekítjük és mire az esőkabát is előkerül a csomag aljáról már szakad a víz, de nem rólunk, hanem ránk. A már kissé nedves, inkább vizes pólóra felkapjuk az esővédőt és nem esik jól, hogy ez a Mű Anyag a vizes bőrömmel érintkezik. Jajjjj! Az első napokban a csepegő esőtől is reszkettem, most a szakadóban biciklizem. :-D Nagyon , de nagyon, de nagyon ömlik. Az arcomba vág, a kabátról csorog a lábamra, onnan a zokniból keresztül a

cipőmben.... érzem, ahogy cuppog a cipőbelső..... Néhány km-t tekerünk ebben a közegben, amikor beérünk egy kis faluba, ahol az első buszmegálló "foglalt". Tovább megyünk és jobban is jártunk, mert a következő menedék egy kőből épült, 3 oldalról zárt buszváró és Gyuri éles jobbra át-ot vezényelve behajt. Állunk ott az esővíz folyik rólunk, nézünk egymásra és nem szólunk semmit. Konstatáltuk, hogy nem érdemes szépíteni a dolgot: szarrá áztunk. :-D Előkerül az izzadság törlésre használt mini törölköző esővíz törlőnek :-), aztán száraz zokni a csomagból, meleg pulcsi..... ülünk a padon és nézzük ahogy a vízfüggönyön át nem látjuk a szemközti Polgármesteri Hivatalt. A javából már nem kaptunk! Ez a pozitívum :-D Kb. félóra kényszerpihenő után tudunk tovább menni, a nap is előbújt és újra meleget áraszt. A kosaramra csipeszelem a vizes zoknit és kesztyűt, hogy száradjon.

A térdnadrág és a póló majd rajtam megszárad. Az úttesten áll a víz és a kerék felveri a hátunkra is :-S. Néhány km múlva viszont döbbenet fedezzük fel, hogy minden csont száraz. A növények szomjaznak! Itt biz' nem volt egy csepp eső sem. Jól megkaptuk mi ezt :-D Kalocsára érkezvén első utunk a kijelölt zarándokszálláshoz vezet, mert a pecsétet szeretnénk elkérni az útlevelünkbe, függetlenül, attól, hogy nem ott alszunk. Ismerős a terep, mégis nehezen lelünk a megadott címre. Pedig az orrunk előtt volt és nem láttuk! Micsoda tanítás ez megint!!!! Ücsürgünk pár percet a járdaszélén mire emberünk elnézéseket kérve megérkezik. Kedvesen érdeklődik felőlünk, rutinosan felelünk és megérti, hogy jobb dolgunk lesz az ismerősnél, mint egy kihalt kollégiumban. Elköszönünk! Megcsörren a telefonom, apukám. Jééé! Gondolom magamban, eddig nem hívott fel, mindig mi jelentkeztünk be, amikor épp álltunk... , most mi ez? Felettébb gyanús!! :-D Érdeklődik ,merre járunk és eláztunk-e? A telefonom pittyeg, hogy merülőben van, így gyorsan elköszönök Tőle, hogy mindjárt Terus néninél leszünk, töltszom teszem a telefont és visszahívom. Oké - a válasz és letesszük. Ez nekem gyanús, most már egyre jobban. Csak nem itt vannak ők is? - fordul meg a fejemben. De ezt egyből igazolja, amikor a sarokra érünk és meglátom a nagy furfangosan túloldalra parkolt Suzukit. :-D Betoljuk a bringákat és a meglepetés persze, hogy a szüleim voltak, Terus néni közben járásával. :-DDD Nagy örömködés, nevetés és az árnyas fa alatt természetesen a vacsorával megrakott asztal. Jól belaktunk, jól esett a meleg étel és az anyu féle sütemény is előkerült. :-D Hoztak nekünk gyümölcsöt és paprikát, paradicsomot is az útra, hogy legalább azt ne kelljen venni. Hm... a finom hazai, bár mind nem fér el a csomagunkba majd.... Este későn még Erika barátnőnkhez is átszaladunk a szomszéd utcába, ha már ott járunk és meg is ígértük neki. Persze ő is vacsorával vár minket, mennyei csípős lecsó kerül elő, házi pálesszel és egy óriás görögdinnyével. Mondanom sem kell, hogy dugig lettünk étellel, de hát nem lehetett a kedvességet sehol sem visszautasítani. :-) Finom, meleg, puha illatos ágyban térünk nyugovóra és szerintem megint azonnali beajulás alvás lett belőle. ;-)

folyt. köv. aug. 3-al, az ötödik nappal, amiből kiderül, hogy miért jobb, ha hallgatunk a "felnőttekre" és egyéb kalandok :-)